Ormanın Derinliklerinde
Bir varmış, bir yokmuş... Evvel zaman içinde, yemyeşil ulu ağaçların fısıldaştığı neşeli bir ormanda, kel başı güneşte parlayan Keloğlan yaşarmış. Her sabah olduğu gibi, o gün de ihtiyar anasına yardım etmek için baltasını kapıp ormanın yolunu tutmuş.
(*Şu odunları bir bitirsem de, dere kenarında sırtüstü yatıp biraz kestirsem...*)
Ah başım, vah kollarım! İki dal odun kırmak da ne zor zanaatmış yahu!
NotebookLM

(*Yoksa masallardaki gibi gizli bir hazine mi buldum? Ayaklarım titriyor heyecandan!*)
Aman be hey! O da nesi? Çalıların arasında ateş böcekleri düğün mü kurmuş?
Çalılıklardaki Sır
Tam "Yoruldum" deyip baltasını yere bırakacakken, çalıların arasından süzülen gizemli bir ışık ilişmiş gözüne. Sanki ormanın yeşillikleri arasında, gökyüzünden düşmüş bir yıldız saklanıyormuş gibi parlıyormuş.

NotebookLM

Göz Kamaştıran Hazineler

Merakla yaklaşıp, üzeri altın sırmalarla işlenmiş sandığın kapağını usulca aralamış. Kapağın açılmasıyla birlikte, etrafa saçılan yakutlar, elmaslar ve altınların ışıltısı ormanı gündüz gibi aydınlatmış.

NotebookLM

İki Fısıltı

Tam o anda, sağ omzunda nur yüzlü minik bir melek, sol omzunda ise sinsi sinsi sırıtan boynuzlu bir şeytan belirivermiş. Biri iyiliği fısıldarken, diğeri Keloğlan'ın aklını çelmeye çalışıyormuş.

NotebookLM

Doğru Karar (Birinci Deneme)

Keloğlan'ın saf ve temiz kalbi, kötülüğün fısıltılarına anında galip gelmiş. Şeytana kocaman bir dil çıkarıp, bu ağır emaneti asıl sahibine, yani Padişah'a götürmek üzere sırtlanmış.

NotebookLM

Dev Muhafızlar (İkinci Deneme)
Dağlar aşmış, tepeler geçmiş ve sonunda altın kubbeli saraya varmış. Kapıda bekleyen, bıyıkları yere değen devasa muhafızlar, boyu dizlerine bile gelmeyen bu çocuğu görünce şaşkına dönmüşler.
(*Boyları binalar kadar ama gözleri şaşkınlıktan fıldır fıldır dönüyor. Vermem bu sandığı onlara, illa kendim teslim edeceğim!*)
Açın kapıları koca ağabeyler! Padişah efendimize ormandan bir emanet getirdim!
NotebookLM

İhtişamlı Taht Odası
Muhafızlar onu ihtişamlı taht odasına almış. Devasa mermer sütunların arasında yürüyen Keloğlan, sandığı Padişah'ın huzuruna bırakmış. Kayıp hazinesini gören Padişah'ın yüzünde güller açmış.
Vay canına, kayıp sırmalı sandığım! Bunu bulan o yiğit sen misin Keloğlan?
NotebookLM

Padişahın Ödülü (Üçüncü Deneme)

Padişah, bu eşsiz dürüstlüğün karşılıksız kalmasını istememiş. Hemen vezirlerine emretmiş ve içi ağzına kadar çil çil altın dolu, Keloğlan'ın boyu kadar devasa bir keseyi ona uzatmış.

NotebookLM

Tevazu ve Dürüstlük
Saraydaki herkes Keloğlan'ın altınların üzerine atlayacağını sanırken, o geri adım atmış. İki elini iki yana açarak, yüzünde sıcacık bir tebessümle bu devasa serveti nazikçe geri çevirmiş.
Sağ olun Padişahım ama alamam. Ben o sandığı ödül için değil, doğru olan bu olduğu için getirdim.
(*Altınlarla zengin olunur ama dürüstlükle insan olunur. Ben insan kalmayı seçeyim.*)
NotebookLM

Ananın Öğüdü

O an Keloğlan’ın aklına, onu sevgiyle büyüten, her akşam masallar anlatıp saçını okşayan canı anası gelmiş. Anasının o tatlı sesi ve altın değerindeki öğütleri kulaklarında yankılanmış.

Anam hep der ki; “Oğul, başkasının hakkına el uzatma, dürüstlüğün tacı hiçbir altında bulunmaz”.

(*Anam şimdi beni görse, benimle ne kadar gurur duyardı. Onun öğüdü benim en büyük hazinem.*)

NotebookLM

Saf Niyetin Işığı

Keloğlan bu güzel sözleri söylerken, taht odasında mucizevi bir şey olmuş. Keloğlan'ın tam kalbinin üzerinde, saf niyetini ve temiz yüreğini simgeleyen, güneşten bile parlak bir yıldız ışıldamaya başlamış.

NotebookLM

Alimlerin Utancı

Sarayın o kibirli, her şeyi bildiğini sanan yaşlı alimleri, bu ilahi ve saf ışığı görünce donup kalmışlar. Kendi içlerindeki hırstan utanıp, başlarını öne eğerek ak sakallarını kaşımaya başlamışlar.

NotebookLM

Padişahın Saygısı
Padişah, bu eşsiz dürüstlük karşısında tahtından ayağa kalkmış. Koca cihanın hükümdarı, yamalı kıyafetler içindeki bu küçük ama yüreği devasa çocuğun önünde saygıyla durup, onu gözleri dolarak alkışlamış.
Yaşa Keloğlan! Sen bana hazinemi getirdin ama asıl hazinenin senin temiz yüreğin yüreğin olduğunu hepimize öğrettin!
(*Koskoca Padişah beni alkışlıyor! Köye dönünce bunu anlatsam kimse inanmaz, deli derler bana!*)
NotebookLM

Huzurlu Dönüş Yolu

Keloğlan, saraydan çıkıp köyünün toprak yoluna koyulmuş. Cebi boşmuş ama kalbi dünyadaki tüm altınlardan daha dolu ve zenginmiş. Güneş batarken, neşeyle en sevdiği türküyü ıslıkla çalıyormuş.

NotebookLM

En Büyük Hazine

Sonunda kerpiç evinin ahşap kapısına varmış. Anası onu kollarını açarak karşılamış. Keloğlan anasına sımsıkı sarılmış. O gün anlamış ki; dürüst bir kalp ve ana kucağının huzuru, dünyadaki hiçbir sandığa sığmayacak kadar büyük bir hazineymiş. Gökten üç elma düşmüş; biri Keloğlan'a, biri anasına, biri de bu masalı dinleyen dürüst yüreklere...

NotebookLM